

Durf je het aan?

Het is al ruim negen jaar geleden dat ik van Almelo naar Borne verhuisde en aan een nieuw leven kon beginnen. Pas gescheiden, moeder van 3 volwassen kinderen en oma van één kleinkind. Daarvoor had ik ruim een half jaar bij mijn ouders in huis gewoond, nou ja eigenlijk een senioren appartement met één slaapkamer. Gelukkig was er wel een ruim 'berghok' waar een bed en een kast in stond. Meer had ik op dat moment ook niet nodig. Overdag ging ik naar mijn werk, 's avonds stond het eten voor mijn neus klaar en kon ik met een boek wegduiken. En hoe 'dramatisch' het voor sommigen ook mag klinken, zo voelde het niet. Ik kan mij herinneren dat ik 's avonds met 'lood in de schoenen' naar mijn ouders ging om te vertellen dat ik ging scheiden. Bij binnenkomst hadden ze direct al in de gaten dat er iets aan de hand was en de eerste vraag was dan ook: 'Is er iets erger, ben je ziek?' Toen ik uitlegde dat ze zich over mijn gezondheid geen zorgen hoefden te maken, was de opluchting groot. Na mijn aankondiging om te gaan scheiden en niet langer 'thuis' kon blijven wonen was de kalme reactie van mijn vader: 'Nou, dan haal je koffer maar op en kom je hierheen. Kom eerst maar eens tot rust en neem de tijd om te kijken wat je gaat doen'. Geen commentaar, geen vragen van 'weet je het wel zeker' of 'wat zullen de mensen zeggen?' Nee, niets van dit alles. Alleen tot rust komen en dan beslissen wat je gaat doen. Mijn beslissing had ik echter al gemaakt en nooit spijt van gehad. Ik heb wel gebruik gemaakt van het 'tot rust' komen, voor zover dat in zo'n hectische periode mogelijk is. Ik had nu de tijd om mij in een onderwerp te verdiepen waarvan ik niemand iets verteld had, het geloof. Een aantal jaren had ik mij al, door het lezen van boeken, bezig gehouden met de vraag of er nu echt geen God, of misschien toch ook wel, zou kunnen bestaan.

Mijn broer en ik zijn bewust door mijn ouders zonder kerk en geloof opgevoed. Mijn moeder was zo opgevoed omdat haar ouders afstand van de Nederlands Hervormde Kerk hadden genomen. Mijn vader was in de Rooms Katholieke traditie opgevoed en nam daar op jonge leeftijd afstand van. Ze hadden dus allebei niets met de kerk en zo zijn mijn broer en ik opgevoed. Ik kan mij nog herinneren dat ik bij toeval eens een Bijbel in handen kreeg en begon te lezen. Eh nee, toen nog geen bekering, ik kon er helemaal niets mee en vond dat mijn ouders gelijk hadden. Ik zal een jaar of veertig, of iets ouder, zijn geweest toen ik mij begon te interesseren voor spiritualiteit, mindfulness en dat soort zaken. Ik las boeken van dr. Wayne Dyer, Deepak Chopra enz. Heel interessant allemaal, maar voor mij was God nog ver weg. Nu weet ik dat de Eeuwige juist heel dichtbij was. Daarna kwamen er boeken zoals bijvoorbeeld De Nag Hammadi-geschriften en Het Evangelie van Maria Magdalena. Op de één of andere manier werd ik steeds naar het gedeelte in de bibliotheek getrokken waar deze boeken stonden. Ik kan niet eens alle boeken opnoemen die ik gelezen heb maar het werd voor mij steeds duidelijker dat er toch meer was dan ik kon verklaren. In deze boeken werd ook, op welke wijze dan ook, naar de Bijbel verwezen. En daarom besloot ik de Bijbel te gaan lezen maar nu op een andere manier. Nu las ik, zoals iemand ooit tegen mij zei, niet met mijn hoofd maar met mijn hart. Ik probeerde mij in die tijd te verplaatsen, rekening te houden met een heel andere cultuur, vertalingen enz. en vroeg mij dan af 'wat zou hier mee bedoeld worden?' Daarnaast waren er een aantal ervaringen die ik niet kon verklaren maar die mij zoveel rust en inzicht gaven, dat het voor mij duidelijk was dat dit niet vanuit mijzelf afkomstig kon zijn. Er was meer, er is meer!

Het heeft lang geduurd voordat ik dit kon en wilde accepteren. Zo was het nu eenmaal. Ik ken mensen met dezelfde achtergrond en opvoeding als ik heb gehad en waarbij het heel snel ging. In mijn geval was het echter een jarenlang 'gevecht' dat begon met een aarzelend geloven en dat veranderde in een diep vertrouwen in de Eeuwige. En dan komt het moment waarop je jezelf de vraag stelt of je ook naar de kerk wilt gaan, en zo ja, welke dan? Ik ben een vrouw die dankbaar gebruik maakt van alle informatie die ze in handen kan krijgen en zo heb ik er heel wat af gegoogeld. Het gevolg was dat ik op een mooie lentedag de Oude Kerk binnenstapte. Met knikkende knieën weliswaar want o, wat kan die drempel hoog zijn als je er niet mee opgegroeid bent. Toen ik die drempel eenmaal over was, voelde het goed en vielen alle puzzelstukjes op hun plaats. Men zegt wel eens dat er vele wegen zijn die naar Rome leiden. Ik zeg: 'Er zijn soms vele omwegen die je naar de Eeuwige en naar de kerk kunnen leiden' als je het aandurft om je open te stellen voor dat wat niet te 'bewijzen en te verklaren' is. Ik houd van deze gemeente, zoveel warme en betrokken mensen, die zoveel meer doen dan voor de buitenwereld zichtbaar is. Laat de Bijbel de basis voor ons handelen zijn, met respect voor elkaars inzichten hoe deze te interpreteren. Respect voor traditie maar ook nieuwe uitdagingen aangaan. Na een geweldige jeugdactie zoals Nacht zonder Dak mogen de ballonnen in de kerk de lucht in. Tijdens de overstapdienst mogen de kinderen de kerk letterlijk binnen komen fietsen en mag Bicycle van Queen door de kerk 'knallen'! Laat ons naast het serieuze ook lachen, sprankelen en feest vieren! Want zo is het leven, en zo kunnen we ook kerk zijn.

Mia Ring.

